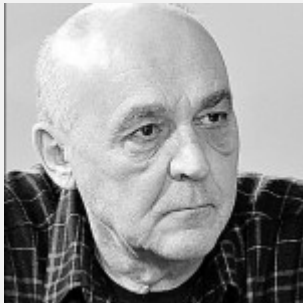

Pogled preko reke – Slučaj Ištvana Kaića

„Mladi filozof” Ištvan Kaić (iz Kikinde) najavio je ovih dana jednu „sveobuhvatnu tužbu” protiv svih koji su ga opadali u životu, što ovako, a više na društvenim mrežama poput tog blesavog „Tvitera”. Lista budućih tuženih povelika je, kao što se vidi iz njegovog teksta u listu „Danas”, gde je nabrojao gomilu ljudi čije „najgore osobine” dolaze do izražaja na tom „Tviteru”. Dodajmo tu još i one koji su ga u jednom trenutku opljunuli po običnoj štampi – gde spada i skrušeni autor ovih redova – pa ćemo dobiti jedan impresivan spisak po broju, a naročito po ugledu navodnih opadača, koji su svi neke javne ličnosti određenih specifičnih težina, kako da vam kažem...

Piše: Miloš Vasić

Pustimo sad mene: ja na te pošasti od „društvenih mreža” niti idem, niti ih pratim, a nisam ni neki uglednik. Ovde je zanimljivije jedno načelno pitanje: po kom pravnom osnovu g. Kaić može da tuži sve te ljude, pogotovo „sveobuhvatno”? Koliko se sećam, njega niko nije oklevetao; možda su ga izvredali, ali to je sada pitanje definicije, to jest razlikovanja uvrede od vrednosnog stava. Evo, na primer: ja sam ga nazvao „neslanom budalom” i istinitost tog vrednosnog stava mogu s najvećim zadovoljstvom da dokažem na sudu.

Vratimo se, međutim, na predmet spora, što nije lako, jer g. Kaić ima razvučen, dosadan i nepotrebno komplikovan stil pisanja. Ukratko, da rizikujem, g. Kaić je raznim zamerio što se žale na „cenzuru”, koje, kaže on, pod Gospodarom Vučićem nema, nego je sve to pakosno olajavanje zavidljivaca i napad na Vučića (i „njegovu porodicu”, dodajemo). Sve to baš nekako kada organizovane grupe opet obaraju sajt „Peščanika”, baš nekako kad taj sajt opet pominje doktorat Stefanović dr Nebojše. G. Kaić, kao pravi „mladi filozof” (tako ga je zvala gđa Smajlović iz „Politike” dok ga nije s pozicije važnog kolumniste spustila na nivo pisama čitalaca „Među nama”), poteže logičke instrumente: Okamovu britvu, recimo, da ne gnjavim sad. Opet uklatko: on tvrdi da cenzure nema, a da neki lažu da je ima, mada je očito da je nema itd., jer da ima slučajova koji se ne dadu podvesti pod cenzuru itd.

G. Kaić je saradnik Instituta za javnu politiku g. Vladimira Bebe Popovića

(koji ga se, Kaića naime, jednom odrekao kao Sv Petar Hrista) i kao takav radi za svoga poslodavca, koji pak radi za Vučića (i Mila Đukanovića), a Vučić ga se takođe jednom odrekao. Sva ta odricanja, naravno, ne znače ništa.

Pouka ove priče je jasna: mladi g. Kaić ima sve da nas tuži, uveren u svoju nedodirljivost kao saradnika saradnikovog saradnika. E, jedva čekam to suđenje.